

James Sacré

Kliuvinys malonumas, veidai suteikiantys prasmę žodžiui mylėti, vargas, to-lumoje nelaimę girdime karas kad nieko nesuprastum naktis kuri sudūžta tra-pus nutolstantis kūnas žmonės mylimi smagumas rašyti nerimas taip pat žo-džio spalva kaip tai gali paveikti , o jo šiuogždesys? Štai aš viduje ant visados (šiaip ar taip tai eilėraščio laikas): kaip sakoma gyventi, kaip sakoma mirtis.

Meilės arba vargo istorijos, švelnumas ar didieji šauksmai sukaupti gyvenime, eilėraštis – jaukas (jo raudonis išblukęs) skelbiant blogąją žinių pasauliui štai jis bimirštantis žodžių mašinerijoj: ir vis dėlto iš meilės rašomas.

A. J. Greimui

Kažkas kalbėt norėtų apie kalbą žodžiuose
Ją glostyti ją stumdyti priversti
Šypsotis arba pykti dėl ko nors
Ak, vytiš ją pasaulyje, žaidimuose ir šventiniam
triukšme
Kad pagaliau pažintų
Šnekėtis apie tai lyg pasakotų
Skruostas, kojos muzika!
Bet jo koja skirta kalbai atrodo išnyksta
Žodžių vingiuos, ką gi tuomet byloja jo tyla?
Su šitokia aistra mėgint pavyti nieką!
Truputis jėgos (rašyti ar mąstyti), kuri dar lieka
Bus išnaudojama galbūt kad susivoktume
Jog esam stumdami (kokia ironiška slaptąja ko-
ja?)
Žodžiuose.

Kažkas lyg turi katastrofos nuojautą,
Rašyti – tai galiausiai įsipainioti į tauškalus.

Protas, ar tai kalba, ar tuometinės mintys,
Nedaug kas žino. Kai tik drąsos mažėja
Žodžiai kaupias vis tiek ir pripildo eilėraščių,
Stiprėjant išpūdžiui kad jau nieko nebus malo-
numas tik auga;

O tame kas sudūžta prasmės banalybėje
Ir pasaulio figūroms subyrant,
Pavykusį rimą atstoja ritmas.
(Žodžiai staiga tarsi intymus dangus.)
Rašyti, ar vis dėlto tai veikiau
Ne angelus išradinėti, bet
Kas kartą nuklysti vis į tą patį tylų mėlį?

Žinoma, galima apie tai nekalbėti
Kai eilėraštyje regime kalbėsenos sklaidą;
Net jei galvojame, tarkim, apie išraišką veido
Arba savotiškai apšviestus sodo medžius,
Tik per žodžius eilėrašty būtis prabyla:
Ritmai jų šiugždesio arba jų prasmių ir toji
Baisinė raidžių tyla;
Na o jeigu paskui nusileistume (greitai sutems)
Ko nors paieškoti rūsyje nuspėtume
Požeminiuose kalbos tūriuose esant prastai su-
ręstus laiptus.

Dėl tamsumos kuri įsiskverbia į sakinius,
Žodžių pagava įaistrina arba šiek tiek jaudina,
kolei nuvargina

Pagalčiau žaidimas liaujasi; ką čia galėtum su-
prasti?

Laimė, kažkas leidžias iš lėto

Protingai kuklus

Į eilėraščio šypsnį apgaulų ir jo tamsiąsias ker-
tes:

Gal taip pavyks geriau įsivaizduoti

Kaip žodžių deriniai suspindi arba išnyksta
kalboje.